

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 337)

Feb (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி - 157)

6. நைவ கிஞ்சித் அஸாத்யம் ஹி மந்த்ரேணாநேந வாஸவ

அபியுக்தமநா அஸ்மிந்ந கச்சதி பராபவம்

பொருள் - இந்த மந்த்ரம் மூலமாகப் பெற இயலாதது என ஏதும் இல்லை. இந்த மந்த்ரத்தைத் தங்களுடைய மனதில் நிலைநிறுத்துபவர்கள் ஒருபோதும் தோல்வியைச் சந்திப்பதில்லை.

7. யஸ்து தே கதித: பூர்வம் த்ரியுகார்ணோ மநூத்தம:

ப்ரபாவம் அகிலம் தஸ்ய பூயோ வ்யாக்யாமி வாஸவ

பொருள் - வாஸவனே! மூன்று ஜோடி எழுத்துக்களைக் கொண்டதும் (ஸஹஸ்ரார ஹும் பட்), உனக்கு என்னால் முன்பே கூறப்பட்டதும், அனைத்து மந்த்ரங்களிலும் உயர்ந்ததும் ஆகிய இந்த மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்தை உனக்கு நான் இப்போது மீண்டும் கூறுகிறேன்.

8. அநாமரூபவச்சக்ரம் ஷாட்குண்யமஹிமோஜ்ஜ்வலம்

த்யாயந் ஸபீஜமாவர்த்ய மந்த்ரம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே

பொருள் - இந்தச் சக்ரத்திற்கு பெயரோ அல்லது உருவமோ இல்லை. இது, ஆறு உயர்ந்த குணங்களால் ப்ரகாசிக்கிறது. எந்த ஒரு உபாஸகன் இதனை, அதன் பீஜத்துடன் தொடர்ந்து உச்சாடனம் செய்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரம் என்னும் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

9. க்ரியாசக்தேர் மதீயாயாஸ்தநு: ஸாசுஷாத் மஹாமநு:

ஷடணோர் அதர்வ வேதாந்த ஸம்ஸ்திதச்சக்ர ப்ரும்ஹித:

பொருள் – இந்த மந்த்ரமானது எனது க்ரியாசக்தியின் நேரடியான வடிவம் ஆகும். இது அதர்வண வேதாந்தத்தின் அடிப்படையில் உள்ள சக்ரத்தின் ஆதாரத்துடன் கூடிய ஆறு எழுத்துக்கள் கொண்டதாக உள்ளது.

10. ஷடத்வமயமோஜஸ்வி சக்ரம் ஸௌதர்சநம் பரம்

பாவயேதசுஷநாப்யாதி விபக்த அவயவ உஜ்ஜ்வலம்

பொருள் – ஸ்ருஷ்டியின் ஆறு நிலைகளிலும் இந்த ஸுதர்சன சக்ரம் தொடர்ந்து நிற்கிறது. இது அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதாகவும், உயர்ந்ததாகும் உள்ளது. ஒளியுடன் கூடிய அந்தச் சக்ரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் த்யானிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 24)

[ரதி காமனிடம் கூறுவது] எஜமானரே! இது உண்மையே ஆகும். ஆனால் வைராக்யம் என்பதான, யாராலும் புக இயலாத, உறுதியான கோட்டையில் விவேகன் உள்ளான். அவனுக்குக் காவலாக தமம் (புலன் அடக்கம்) மற்றும் சமம் (மன அடக்கம்) ஆகிய மந்த்ரிகள் உள்ளனர். அவன் யாருடைய துணையும் வேண்டாத வீரனாக உள்ளான். இயலாத செயல்களையும் எந்தவிதமான அபாயமும் இன்றி செய்யவல்லவனாக உள்ளான். ஆகவே அவன் எதனை எப்போது செய்வான் என்ற கலக்கத்துடன் நான் உள்ளேன்.

[ரதியிடம் காமன் கூறுவது] அச்சம் கொண்டவளே! அஞ்சவேண்டாம். நீ நம்முடைய விரோதிக் கூட்டத்தில் பற்றும் கொண்டவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டுள்ளாய். ஆகவே நமது கூட்டத்தின் திறனையும் மேன்மையையும் நீ அறியவில்லை. இந்த உலகம் முழுவதையும் வெல்லக்கூடிய உனது கணவனுக்கு உள்ளதான வெற்றி அளிக்கக்கூடிய கருவிகளைக் காண்பாயாக.

38. வபுர ப்ரதிமம் நிதம்பிநீநாம் த்ருட ஸௌந்தர்ய குணம் தராவநம்ரம்

ச்ரவண அவதி நேத்ர சித்ர ப்ருங்கம் தநுராத்யம் மம முஷ்டிமேயமத்யம்

பொருள் - (காமன் கூறுவது) ஈடில்லாத அழகான பெண்களுடைய உருவம் எனக்கு வில்லாகும். இந்த வில்லானது சற்றே வளைந்துள்ளது. அதனுடைய நாண் என்பது வலிமையாகவும், பெண்களுடைய அழகாகவும் உள்ளது. அதனுடைய அம்புகளானவை, அவர்களுடைய காதுகள் முடிய நீண்டுள்ள கண்களே ஆகும்.

பிடித்துக் கொள்ள ஏற்றதாக உள்ள வில்லின் நடுப்பகுதியானது, அவர்களுடைய இடுப்பாகும்.

39. சைலீம் விலோபயதி சாந்திமகாகரோதி வீரீடாம்

வ்யுதஸ்யதி விரக்திம் அபஹ்ருதே ச

கர்ணாம்ருதம் கமபி தத் கலமாஷிணீநாம் நாமாபி

கிம் ந விகரோதி நிசம்யமாநம்

பொருள் - (காமன் கூறுவது) மேலும், இனிமையான குரல் கொண்ட இந்தப் பெண்களுடைய பெயர் மட்டுமே செவிக்கு அமிர்தமாகவும், ஒருவருடைய அனைத்து உடைமைகளையும் குலைக்கும்படியும் இருக்கும். அவர்களுடைய குரலானது, மன அமைதியைக் குலைப்பதாக உள்ளது. ஒருவருடைய வெட்கத்தை விலக்கி, அவர்களுடைய வைராக்யத்தை அழிக்கும். எந்த ஒரு மாறுதலைத்தான் அவர்களுடைய குரல் நிகழ்த்துவதில்லை?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 34)

85. மிச்ரஸத்வமாவது, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய், விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகமாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேச பேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களையுண்டாக்கக் கடவதாய், “ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை”யென்கிற பேர்களையுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விசேஷம்.

அவதாரிகை - ஆகவிப்படி சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், மிச்ரஸத்வ ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாக (மிச்ரஸத்வமாவது) என்று தொடங்குகிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இதுவரை சுத்தஸத்வத்தின் தன்மைகளை அருளிச்செய்தார். அடுத்ததாக ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் கலந்த ஸத்வத்தின் தன்மைகளை அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மிச்ரஸத்வமாவது) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடின ஸத்வகுணத்தை யுடைத்தானது. அதை அருளிச்செய்கிறார் “ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி” என்று. “த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநாதி ப்ரபவாப்யயம்”, “த்ரிகுணம் கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே”, “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா:” எனனக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (மிசர்ஸத்வமாவது) - ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஸத்வகுணத்தைக் கொண்டது. அதனை, “ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி” என்று அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-23) - த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநாதி ப்ரபவாப்யயம் - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியானது இந்த ஜகத்தின் பிறப்பிடமாக அநாதியாக உள்ளது - என்றும், பரமஸம்ஹிதை - த்ரிகுணம் கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்ச்யதே - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய இந்தச் சரீரமானது கர்மங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிக்கவல்ல ரூபமாக உள்ளது என ப்ரக்ருதியானது கூறப்படுகிறது - என்றும், கீதை (14-5) - ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பதாக உள்ள ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான மூன்று குணங்களும் - என்றும் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்) அதாவது குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கையாலே, ரஜஸ் தமோம்சத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணுமென்கை. சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாயென்று ஸாமாந்யேந சொல்லாதே, “பத்த சேதநருடைய” என்று விசேஷிக்கையாலே, கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே அது திரோதாயகமென்றபடி. அல்லது, ஐச்சிகமாக ப்ராக்ருத சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகிற நித்ய முக்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் இது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணவேண்டி வருமிறே. ஆகையாலே “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: ஸூரய: ஸ்ரஸ்த பந்தா: விமல சரம தேஹா: இதி அமீ ரங்கதாம | மஹித மநுஜ திர்யக் ஸ்த்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே”, என்கிறபடியே, நித்ய முக்தரும் இங்கே வந்து ப்ராக்ருத தேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமளவில் அவர்களுக்கிது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணாமையாலே, பத்த சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே இது திரோதாயகமென்னுமிடம் ஸித்தம். “அநீசயா சோசதி முஹ்யமாந:”, “அநாதி மாயயா ஸுப்த:”, “பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்) - மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாக உள்ளதால் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய பகுதிகளின் விளைவாக ஞானம் முதலானவற்றில் மறைவை ஏற்படுத்துகிறது. இங்கு,

“சேதநர்களுடைய ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவற்றுக்கு மறைவை ஏற்படுத்துகிறது” என்று பொதுவாக உரைக்காமல், “ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்ட சேதநருடைய” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது; ஆகவே இத்தகையை மறைவு என்பது, கர்மஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள சேதநர்களுடைய ஞானம் முதலானவற்றுக்கு மட்டுமே ஆகும் என்றாகிறது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள், தங்களுடைய விருப்பத்தினால் கூட இந்த லோகத்தில் சரீரங்களை எடுக்கலாம்; அப்போது அவர்களுடைய ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்றவற்றுக்கு இத்தகைய சுருக்கம் ஏற்படலாம் அல்லவோ? இதற்குச் சமாதானம் கூறும்விதமாக, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-33) - அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: ஸூரிய: ஸ்ரஸ்த பந்தா: விமல சரம தேஹா: இதி அமீ ரங்கதாம | மஹித மநுஜ திர்யக் ஸ்த்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே -கைங்கர்யம் என்ற செவ்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபட்ட முக்த ஜீவன்கள் மற்றும் அடுத்து வரும் பிறவிகள் இனி இல்லை என்பது போன்றுள்ள முமுக்ஷுக்கள் ஆகிய அனைவரும் மனிதப்பிறவி, பசு முதலான பிறவி, தாவரங்களாகப் பிறவி முதலானவற்றை ஏற்று - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள் இந்த உலகிற்கு வந்து, இந்த உலகியல் சரீரங்களை எடுத்து, தங்களுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவிதமாக உள்ளபோது, அவர்களுக்கு இத்தகைய சுருக்கங்கள் உண்டாவதில்லை; எனவே இத்தகைய மறைவு என்பது, பந்தத்தில் உள்ள சேதநர்களுக்கு மட்டுமே ஆகும் என்பது புலப்படுகிறது. முண். (3-1-2) - அநீசயா சோசதி முஹ்யமாந: - ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்டு - என்றும், மாண்டுக்யம் - அநாதி மாயயா ஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடரும் மாயையால் மயக்கம் கொண்டு - என்றும், கத்யத்தில் - பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச: - பகவானுடைய மாயையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் கொண்டவனாக - என்றும் கூறப்படுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகமாய்) விபரீத ஜ்ஞாநமாவது, அதஸ்மிந் தத் புத்தி:, அதாவது அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியும் அஸ்வதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநந்ய சேஷமானவதுதன்னில் அந்ய சேஷத்வ புத்தியும், அநீச்வரரானவர்கள் பக்கல் ஈச்வரத்வ புத்தியும்,

அபுருஷார்த்தமான ஐச்வர்யாதிகளிலே புருஷார்த்தத்வ புத்தியும், அநுபாயங்களானவற்றில் உபாயத்வ புத்தியும் தொடக்கமானவை. யதா ஜ்ஞாநத்தை மறைக்குமளவன்றிக்கே இப்படியிருந்துள்ள விபரீத ஜ்ஞாநங்களையும் பத்தசேதநர்க்கு உண்டாக்கா நிற்குமாயிற்று. “பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம்” என்று இது தன்னை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் – (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகமாய்) – “விபரீத ஞானம்” என்றால், உண்மைக்கு மாறாக அறிதல் என்று பொருள். அதாவது ஆத்மா அல்லாத சரீரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுதல், சுதந்திரம் அற்றதான ஆத்மாவைச் சுதந்திரமானது என்று எண்ணுதல், மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்லாத தன்னை மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்று எண்ணுதல், ஈச்வரர்கள் அல்லாதவர்களை ஈச்வரர்கள் என்று எண்ணுதல், புருஷார்த்தம் அல்லாத ஐச்வர்யம் போன்றவற்றைப் புருஷார்த்தங்களாக எண்ணுதல், உபாயங்கள் அல்லாதவற்றை உபாயங்களாக எண்ணுதல் என்பது தொடக்கமாக உள்ளவை ஆகும். உண்மையான ஞானமானது பந்தப்பட்ட சேதநர்களுக்கு மறைக்கப்படுவது மட்டும் அல்லாமல், இது போன்ற விபரீத ஞானமும் ஏற்படுகிறது. கத்யத்தில் - பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம் - பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாகவும், விபரீத ஞானத்தைப் பிறக்கச் செய்வதாகவும் உள்ள ப்ரக்ருதி - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) அதாவது உத்பத்தி விநாச ரஹிதமாயிருக்கை. “அஜாமேகாம்”, “கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ”, “அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸதத விக்ரியா”, “விகார ஜநநீம்ஜ்ஞாமஷ்டரூபாமஜாம் த்ருவாம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் – (நித்யமாய்) - உற்பத்தி மற்றும் அழிவு இல்லாமல் இருத்தல். அஜாமேகாம் - பிறப்பற்றதும் ஒன்றாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதி - என்றும், கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ - ப்ரக்ருதியானது தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றது; கண்களுக்குத் தென்படாதவற்றையும் தென்படுவதையும் உண்டாக்குகிறது - என்றும், பரமஸம்ஹிதை - அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸதத

விக்ரியா - அறிவற்றதும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளதும் நித்யமானதும் மாற்றம் உடையதும் - என்றும், விகார ஜநநீம் அஜ்ஞாம் அஷ்டரூபாம் அஜாம் த்ருவாம் - மாற்றத்திற்கு இடமாகவும், ஞானம் அற்றதாகவும், எட்டு உருவம் கொண்டதாகவும் பிறப்பற்றதாகவும் உறுதியானதாகவும் - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகாரமாய்) அதாவது ஸர்வேச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைக்கு உபகரணமாயிருக்கை. “க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய”, “அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோவசீ | மோததே பகவாந் பூதாத்ர பால: க்ரீடநகைரிவ”, “த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: காம ஸூத்ரோபபாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்று சொல்லப்படுகிற, ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைக்கு குணத்ரயாத்மிகையான ப்ரக்ருதியிறே ப்ரதானோபகரணம். “ஸிதாஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா விபோ:” என்னக்கடவதிறே. “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ” என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே.

விளக்கம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகாரமாய்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான பல லீலைகளுக்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய - விளையாடி மகிழும் பாலர்கள் போன்று, மஹாவிஷ்ணுவின் லீலைகளைக் காண்பாய் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-20) - அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோவசீ | மோததே பகவாந் பூதாத்ர பால: க்ரீடநகைரிவ - அளவிட இயலாதவனும், அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அடையப் பெற்றவனும், அனைவரையும் வசப்படுத்துபவனும் ஆகிய பகவான், இவை அனைத்தையும், சிறுவர்கள் உபயோகிக்கும் விளையாட்டுக் கருவிகள் போன்று பயன்படுத்துகிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: காம ஸூத்ரோபபாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: - தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் காணப்படுவதன் வினைகள் என்ற கயிறு கொண்டு கட்டப்பட்ட இந்த மனிதர்களைப் பந்தாகக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் - என்றும் கூறப்படுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய விளையாட்டுக்களுக்கு, மூன்று குணங்களுடன் கூடியதான இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஏற்ற கருவியாக உள்ளது அல்லவோ? ஸிதாஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா

விபோ: - வெண்மையும், கருமையும், சிவந்தும் உள்ள ப்ரக்ருதியானது பகவனுக்கு இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. கீதையில் (7-14) - தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ - எனது இந்த மூன்று குணங்கள் - என்று பகவன் தானே அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாழனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 302)

4-7-4 காண வந்து என் கண் முகப்பே தாமரைக்கண் பிறழ

ஆணி செம்பொன் மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று

நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென்?

பேணிவனோர் காணமாட்டாய் பீடுடையப்பனையே

பொருள் - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை முதலானவை மூலமாக எப்போதும் காணவிரும்பியபடி நின்றாலும், அவர்களால் காண இயலாதபடி பெருமை கொண்ட ஸ்வாமியை, “எந்தவிதமான ஒட்டும் இல்லாதபடி உள்ள ஆணிச்செம்பொன் போன்றுள்ள திருமேனியைக் கொண்ட என்று தந்தையே! உனது தாமரை போன்ற கண்களானவை நன்றாக விளங்கும்படியாக நீ என்னை நோக்கியபடி, உன்னை நான் காணும்படியாக வந்து, எனது கண்கள் முன்பாக நீ நின்றருள வேண்டும் என்று பலமுறை உரைத்து, எந்தவிதமான நாணமும் இல்லாத தாழ்ந்த இயல்பு கொண்ட நான், பகவத் விஷயத்தை விட்டு அகன்று நிற்கும் இந்த லோகத்தில் நின்று புலம்புவதால் என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறார்.

அவதாரிகை - தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காண மாட்டாதத்தை “நான் காணவேணும்” என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன

ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி, என்னுடைய லஜ்ஜா சூந்யதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறார்.

விளக்கம் – நான் காணும்படியாக வரவேண்டும் என முன்பு உரைத்தார். இந்த ஸம்ஸார லோகத்துடன் சற்றும் ஸம்பந்தம் அற்றவர்களான நித்யஸூரிகள் அனுபவித்தபடி உள்ள வடிவழகை, நான்முகன் இந்த்ரன் முதலானவர்களாலும் காண இயலாத வடிவழகை, “நான் காணவேண்டும்” என்று ஆசை கொண்டு நிற்கும் எனது ஆசையால் என்ன பயன் உள்ளது? இவ்விதம் நான் ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், எனது நாணம் இல்லாத தன்மையும், ஞானம் அற்ற நிலையுமே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காண வந்து) மாநஸாநுபவ மாத்ரமின்றிக்கே, கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்து என்னுதல். “அணி செம்பொன் மேனியெந்தாய் ... என் கண் முகப்பே ... நின்றருளாய்” என்பாராயிற்று. “மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப் பொன்னே” என்கிற இவ்வாணியையிட்டுப் பார்த்தவாறே, “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன்றிருமேனி யொளியொவ்வாது” என்றதுவும் மழுங்கிக் காட்டிற்று. நாவாகிற உரைகல்லிலேயுரைத்து, நெஞ்சாகிற மெழுகிலேயிட்டுப் பார்த்தால், அது தள்ளுண்ணுமே. (செம்பொன் மேனியெந்தாய்) “பொன்னானாய்” என்கிற தன்னைக் காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கொண்டது.

விளக்கம் – (காண வந்து) – “மனதால் மட்டுமே அனுபவித்தபடி இல்லாமல், கண்ணாலும் கண்டு அனுபவிக்கும்படியாக வந்து”, என்று கருத்து. அல்லது “புறப்படுதல் தொடக்கமாக நான் அனுபவிக்கும்படியாக வந்து”, என்று கருத்து. “அணி செம்பொன் மேனியெந்தாய் ... என் கண் முகப்பே ... நின்றருளாய்” என்று கூறுபவர் ஆவார். இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து ஆணிப்பொன்னையும், திருவிருத்தம் (8) – மற்று ஒப்பாரை இல்லா ஆணிப் பொன்னே - என்பதாக உள்ள ஸர்வேச்வரனாகிய இந்த ஆணிப்பொன்னையும் ஒப்பிட்டுக் காணும்போது, அந்த அனைத்தும் சேர்ந்து, பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-2) – சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மங்கியே காணப்பட்டன.

ஆனால் எதில் வைத்து இவ்விதம் சோதித்துப் பார்த்தார் என்றால், “நாக்கு என்பதான உரைகல்லில் உரைத்து, நெஞ்சம் என்ற மெழுகில் வைத்துப் பார்த்தால், அவை இவ்விதம் மங்கி நிற்பதால், அவை தள்ளப்படும்”, என்று கருத்து. (செம்பொன் மேனி எந்தாய்) - திருநெடுந்தாண்டகம் (10) - பொன் ஆனாய் - என்பதாக உள்ள தன்னையே இவருக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்து, இவரைத் தனது உடைமை என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டான்.

வ்யாக்யானம் - எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன் வடிவிலே ஆழ்வாரைக் கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சொல்லுகிறது; இவர்தாம் கண்ணாணியாகவிநே காண்பது. (தாமரைக் கண் பிறழ) கடல் கலங்கினாற்போலே இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மிளிரவென்னுதல்; அன்றிக்கே விளங்கவென்னுதல். மாற்றற்ற பொன் போலேயிருக்கும் திருமேனியிலழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனே! (நின்றருளாய்) என் கண் வட்டத்திலே நிற்கவேணும். (என்றென்று) அவன் கண் வட்டத்திலே வந்தால், இவன் போவதுக்கு முன்பே ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்போமன்று, “தேஹி மே ததாமி தே” என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சொல்லுவார்.

விளக்கம் - இப்போது, ஒரே ரூபமாக உள்ள அவனிடம், ஆழ்வாரைக் காணும்போது ஏற்படும் மாறுதல்களை அடுத்து உரைக்கிறார். இவர் தனது கண்களின் கருவிழியாக அல்லவோ அவனைக் காண்கிறார்? (தாமரைக்கண் பிறழ) - கடல் கலங்கியது போன்று, ஆழ்வாரைக் கண்டவுடன் அந்தக் காட்சியில் அவனுடைய திருக்கண்கள் மிளிர்ந்தன; அல்லது திருக்கண்கள் நன்றாக விளங்கின. வேறு இணையில்லாத பொன் போன்றுள்ள திருமேனி அழகைக் கண்பித்து, நான் வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்பதாக என்னை மாற்றியவனே! (நின்று அருளாய்) - என் கண் வட்டத்திற்குள் நீ நிற்கவேண்டும். (என்று என்று) - அவன் இவ்விதம் கண் வட்டத்திற்குள் வந்தால், அகல்வதற்கு முன்பாக பலனுக்காக மடி ஏந்தி நிற்போம் என்பதாக, “தேஹி மே ததாமி தே - நான் உனக்கு அளிக்கிறேன், நீ எனக்கு அளிப்பாயாக” என்பதாக உள்ளவர்கள், ஒருமுறை உரைப்பதை, இவர் பலமுறை கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாணமில்லா) ஆர் சொல்லும் வார்த்தை ஆர் சொல்லுகிறார்? என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜாகுந்யனான நான். (சிறு தகையேன்) அதிஷ்டுத்ரணான நான். தகை - அளவு; சிறுதகை - அளவிலியென்றபடி. (நான் இங்கு அலற்றுவதென்) அவனுக்கு அடியிடவொண்ணாத நிலத்திலேயிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (பேணி இத்யாதி) பூமியில் காலிடாதார்களாலேதான் காண்போமோ? “ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்” என்று ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பர்களென்று சொல்லாநின்றதிறே. பேணுகை - ஆசைப்படுகை. அத்தாலே உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. “பேணி வானோர் காணமாட்டாப் பீடு” உண்டு - பெருமை. அத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை, “நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதென்?” ப்ரஹ்மாதிகளும் நித்யஸூரிகளுடைய கோடியிலேயாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திருக்கும்படி.

விளக்கம் - (நாணம் இல்லா) - “யார் உரைக்கவேண்டிய சொற்களை யார் கூறுவது”, என்கிறார். எனது முந்தைய வாழ்க்கையை எண்ணாதபடி சிறிதும் வெட்கம் இன்றி உள்ள நான். (சிறுதகையேன்) - மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய நான். தகை என்றால் அளவு; சிறுதகை என்றால் அளவில்லாத என்று பொருள். (நான் இங்கு அலற்றுவதென்) - அவனை வணங்காதபடி உள்ள இந்தப் பூமியில் நின்று அழைப்பதற்கு என்ன பயன் உள்ளது? (பேணி இத்யாதி) - இந்தப் பூமியில் கால் பதிக்காத விண்ணோர்களால் அவளை எளிதில் காண இயலுமோ? ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-3-25) - தத் உபரி அபி பாதராயண: ஸம்பவாத் - ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்பது, மனிதர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தேவர்களுக்கும் உண்டு என்று பாதராயணர் கருதுகிறார் - என, நான்முகன் போன்றவர்களும் அவனை உபாஸிப்பார்கள் என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? பேணுகை என்றால் ஆசைப்படுதல்; இதன் மூலம் உபாஸனை கூறப்பட்டது. அவனைக் காண விரும்பி நிற்கும் விண்ணோர்களால் கூட, காண இயலாதபடி உள்ள பெருமை உள்ளது; அதனைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை, சிறிதும் வெட்கம் இல்லாத இந்த அற்பன், இந்தப் பூமியில் நின்று புலம்புவது ஏன்? நான்முகன் போன்றவர்களையும் கூட நித்யஸூரிகள் வரிசையில் சேர்த்து, தன்னை அற்பமாக இங்கு உரைக்கிறார்.

4-7-5 அப்பனே! அடலழியானே! ஆழ்கடலைக் கடைந்த

துப்பனே! உன் தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொலென்று

எப்பொழுதும் கண்ணநீர் கொண்டு ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து

இப்பொழுதே வந்திடாயென்று ஏழையேன் நோக்குவனே

பொருள் - “எனது தந்தையே! உனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானை எந்தியவனே! ஆழம் அறிய இயலாத ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அடியார்களுக்கு வேண்டியதை அளிக்கும் மிடுக்கு கொண்டவனே! அந்தக் காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டதான உனது நான்கு திருத்தோள்களையும் நான் காண இயலுமோ?”, என்று எப்போதும் நினைத்தபடி உள்ளேன்; இதன் விளைவாக அனைத்து காலங்களிலும் எனக்குக் கண்ணீர் பெருகி நிற்கிறது. எனது உயிரும் உலர்ந்து வருகிறது. எனது இருப்பு அழிவதற்கு முன்பாக இந்த நொடியிலேயே நீ வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அறிவற்ற நான், நீ வரும் திசையையே பார்த்தபடி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றேன். என் சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

விளக்கம் - “நான்முகன் முதலானவர்களால் கூடக் காண இயலாத உனது வடிவழகைக் காணவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். எனது ஆசை இருந்தபடிதான் என்னே!”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அப்பனே) நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! (அடல் இத்யாதி) அடல் - மிடுக்கு. எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதி நிரஸந சீலமாய், என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரான திருவாழியையுடையவனே! (ஆழ்கடல் இத்யாதி) “உன்னை உகவாதே, ப்ரயோஜநாந்தரமே அமையும்” என்னுமவர்களுக்கும், “அப்ரமேயோ மஹோததி:”,

என்று, ஒருவரால் அளவிடவொண்ணாதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்த ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே!

விளக்கம் - (அப்பனே) - நீ உனது திருமுகத்தை எனக்குக் காண்பிக்காதபோதிலும், உன்னையே உரைத்து அழைக்கும்படியாக எனக்கு இத்தகைய பெரிய உபகாரம் செய்தவனே! (அடல் இத்யாதி) - அடல் என்றால் மிடுக்கு. எப்போதும் யுத்தம் செய்வதற்குத் தயாராக உள்ளவனும், உனது அடியார்களுடைய விரோதியை நீக்கும் சீல குணம் கொண்டவனும், எனது அனைத்துவிதமமான தடைகளையும் நீக்குவதற்கு உதவுபவனாக உள்ளவனும் ஆகிய சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனே! (ஆழ்கடல் இத்யாதி) - உன்னை விரும்பியபடி உள்ளவர்களுக்கும் கூட, யுத்தகாண்டம் (14-31) - அப்ரமேயே மஹோததி: - அளவிட இயலாத ஸமுத்ரம் - என்பதாக உள்ள, யாராலும் அளவிட இயலாத ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அளித்த திறன் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - (உன் இத்யாதி) - அவர்களைப் போலே உப்புச்சாறு கொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைகிறபோது வ்யாபித்த தோள்களைக் காணக் காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. “மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளி”றே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனாய் விடக்கூடுமோ? என்று. (எப்பொழுதும்) கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவறையுள்ள நிலம்போலே கண்ணநீர் பாயா நிற்பராயிற்று. (ஆவி) என் ப்ராணனானது. (துவர்ந்து துவர்ந்து) பசையற உலர்ந்து; இங்ஙனே உலர்ந்து முடிந்து போகவும் பெறாதே, குணதிக விஷயமாகையாலே “காணலாம்” என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே; தரிப்பது, திரிய உலருவதான நிலை உருவச் சொல்லுமாயிற்று; “சென்றற்றது சென்றற்றது” என்னும் நிலை உருவச் சொல்லுமாயிற்று. (இப்பொழுதே வந்திடாயென்று) தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைகூணம் தாழாதே வரவேணுமென்று. (நோக்குவனே) வர ஸம்பாவறையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிறதென்னில், (ஏழையேன்) அதுதொன்றில்லை; என் சாபலமேயிறே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ச்லோகத்தைக் கேட்டு

எம்பெருமானார், “இப்பாசுரங் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான் உம் முகத்தைக் காட்டிக்காணாய்” என்று பார்த்தருளினார்.

விளக்கம் - (உன் இத்யாதி) - அவர்களைப் போன்று, அமிர்தம் கிட்டியவுடன் அகன்று செல்பவர் அல்லர் இவர். அந்த ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்தபோது எங்கும் பரவி நின்ற நான்கு திருத்தோள்களையும் காணவேண்டும் என்று இவர் ஆசைப்படுகிறார். நாச்சியார் திருமொழி (9-1) - மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோள் - என்பதாக உள்ள திருத்தோள்கள் அல்லவோ? உனது திருத்தோள்கள் நான்கையும் என்னால் காண இயலுமோ? (எப்பொழுதும்) - கிடைப்பதற்குத் தகுதி கொண்ட நிலம் போன்று கண்ணீர் பாய்ந்து நின்றது. (ஆவி) - எனது உயிரானது. (துவர்ந்து துவர்ந்து) - அனைத்தும் முடிந்து போகலாம் என்பதும் நிகழாமல், குணங்களில் மேன்மை காரணமாக, “காணலாம்” என்று எழும்பியபடி உள்ள ஆசையும் கைகூடாமல். “உயிர் தரித்தும், மீண்டும் உலர்ந்தும்” என்று இப்படியே ஆயிற்று. (இப்பொழுதே வந்திடாயென்று) - தனது துன்பமே தாமிரத்தால் எழுதப்பட்ட பட்டயமாக, அரைக்கணம் கூடக் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனே வரவேண்டும். (நோக்குவனே) - வருவதற்கு ஏற்றதான திசையைப் பார்த்தபடி நிற்பேன். ஆனால் இவரிடம் செல்லவேண்டும் என்ற நினைவு அவனிடமும் இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ? ஆக இவர் மட்டுமே இவ்விதம் செய்வது என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஏழையேன்) - அவனிடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை, எனது ஆசை மட்டுமே உள்ளது. ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வார் தனது கண்களை இழந்த நிலையில், ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோகத்தைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்ட பின்னரும் எம்பெருமான் இரக்கம் கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டான். உனது முகத்தைக் காண்பிப்பாயாக, உனக்குக் கண் பார்வை திரும்பியிருக்கும்”, என்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 18)

வ்யாக்யானம் - (பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி:) பக்தி தத்வஜ்ஞானங்களாகிற அம்ருதாப்தியினுடைய பரிவாஹ ரூபமான சுபமான வசஸ்ஸுக்களாலே. உபாயம் ஈச்வரனாகையாலே, ஜ்ஞான பக்திகள் போகரூபமாய், அபரிச்சின்னமாயிருக்கும் என்கை. பரிவாஹமாவது அவ்வவ ரக்ஷணார்த்தமாக அதிக ஜல நிர்க்கமன ஸ்ரோதஸ்ஸு. வசஸ்ஸுக்களுக்கு சுபபத்வமாவது, “அவிஸ்தரம ஸந்தித்தம்” இத்யாதி,களை உடைத்தாயிருக்கை. (லோகே) பகவத் பக்திக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே. “ஸைஷா பார்க்கவீ வாருணீ வித்யா | பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்ட்டிதா” என்று பரமபதத்தில் பரிமாறக் கடவ பக்தியை, “நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்திலே நடையாடும்படி பண்ணினபடி. (அவதீர்ண) ஈச்வராவதாரம் போலேயிறே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பக்த்யவதாரம். (பரமார்த்த) பரம ப்ரயோஜன ரூபமாயிருக்கை. (ஸமக்ர) “அதனில் பெரிய” என்னும்படி குறைவற்றிருக்கை. (பக்தியோகாய) பக்தியை உடையரான. உக்தமான பக்தி தத்வஜ்ஞானங்கள் இரண்டையும் பக்திசப்தத்தாலே சொல்லிற்று, இரண்டும் ஒரு நீரானபடியாலே. (யமிநாம் வராய) “முடியானே”யில் சொல்லுகிறபடியே, அவனையல்லது அறியாத கரணங்களை உடையராயிருப்பார்க்குத் தலைவரானவர்க்கு; “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றிருக்குமவர்க்கு வரணீயராயிருக்குமவர் என்றுமாம். “அபரிமித அச்சுயத

பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:, லோகே அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோகாய யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம:”.

விளக்கம் - (பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:) – பக்தி மற்றும் தத்வஞானம் என்பதான அம்ருத வெள்ளத்தின் வெளிப்பாட்டு ரூபமாக உள்ள சுபமான சொற்களால். உபாயம் என்பது ஈச்வரனாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவை இனிமையாக, அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடியாக உள்ளன. பரிவாஹம் என்பது அந்தந்த காப்பாற்றும் செயலை வெளிப்படுத்துவதாக, அதிகமான நீருடன் தடையின்றி புறப்படுவதான வெள்ளம் போன்று. சொற்களுக்கு சுபமாக இருத்தல் என்பது கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-31) – அவிஸ்தரம் ஸந்திக்தம் - அனுமானுடைய மார்பிலிருந்தும் தொண்டையிலிருந்தும் வரும் வாக்கியம் – என்பது போன்ற தன்மைகளைக் கொண்டதாக இருத்தல். (லோகே) - பகவத் பக்திக்கு மேட்டுப் பகுதியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில். ப்ருகுவல்லீ (3) – ஸைஷா பார்க்கவீ வாருணீ வித்யா | பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா - இது ப்ருகுவிற்கு வருணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யை; இது பரமபதத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் மட்டுமே நிற்கவல்ல பக்தியை. திருவாய்மொழி (7-5-1) – நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்கு உய்த்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் நிலைநிற்கும்படியாக. (அவதீர்ண) - ஈச்வரனுடைய அவதாரங்கள் போன்று தானே பலனாக உள்ள பக்தி அவதாரம். (பரமார்த்த) - மிகுந்த உயர்ந்த பயனையே வடிவமாகக் கொண்டு. (ஸமக்ர) – திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய – என்பதற்கு ஏற்ப எந்தக் குறையும் இன்றி இருத்தல். (பக்தியோகாய) - பக்தியைக் கொண்டவராகிய. மேலே கூறப்பட்ட பக்தி மற்றும் தத்வஞானம் ஆகிய இரண்டையும் பக்தி என்ற சொல்லால் உரைத்தார்; இரண்டும் ஒரே நீர் போன்று உள்ளதால் ஆகும். (யமிநாம் வராய) - திருவாய்மொழி (3-8) – முடியானே - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாத புலன்களைக் கொண்டவர்களுடைய தலைவராக உள்ளார். முதல் திருவந்தாதி (11) – வாய் அவனை அல்லது வாழ்த்தாது - என்பதாக உள்ளவர்களுக்கு விரும்பத்தக்கவராக உள்ளவர். ச்லோகத்தை “அபரிமித அச்சுத பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:, லோகே அவதீர்ண

பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோகாய யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம:" என்று
படிக்கவும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்